

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Lvdovici Caroli II. Regis Siciliae Filii, Ex Ordine Minorvm Episcopi Tolosani Vita

Sedulius, Henricus

Antverpiæ, 1602

Cap. XI. De voto soluendo cogitans fit Minorida, paupertatem Ordinus illius
lætißimè complectens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42834

1. Cor. ab Apostolo, *Non currendum in incertum: Nec
 2. 26. Rom.,* *facienda mala ut veniant bona.* Intelligebat
 8. vir prudens, Regnum splendidam esse serui- Regnum
 splendida
 seruitus.
 tutem: principem non minus seruire populo,
 quàm principi populum debere. Ibi multa
 dissimulanda, & in multis sæpe conuiuendum.
 & difficillimum res alienas curare, nec offen-
 dere. Igitur mihi, inquit Ludouicus, prius
 pereat, non dico regnum hoc caducum &
 temporariũ, sed orbis totus, quàm in Deum
 meum semel peccem, cuius honorem &
 amicitiam omnibus anteponendam noui.
 simul hanc ipsam vitam contemnendam,
 quæ sine frequẽti noxâ & peccato nõ transi-
 gitur. Domum & regnum paternum con- Et cali
 respectu
 paruus
 est.
 templor: paruum vt est, ita mihi quidem vi-
 detur spectanti ingentia spatia, quæ supra
 sunt: in quorum possessionem animus ad-
 mittitur, si se homo erexerit supra se. diui-
 tiarum mearum Christus. desint cetera, se mihi det:
 solus mihi sufficit. Omnis copia, quæ Deus
 meus non est, mihi inopia est. Qua animi
 magnitudine, nescias vtrum maiore cum lau-
 de regnum reiecerit an meruerit.

CAPVT XI.

*De voto soluendo cogitans fit Minorida, pau-
 pertatem Ordinis illius latissimè
 complectens.*

IN Cathalonix cum esset custodiã, aperuit
 suarum mentis arcanum religioso patri, Deo

*Vota sol-
uenda.*

se vota fecisse perpetuæ castitatis, & capiendi institutum diui Francisci. Deo me obligavi, inquit, nec licet fidem frangere. Detrahunt quidem illi de isto sancto Ordine: sed hoc magis mihi animus accenditur, cum quod voui præstandum esse sciam. Iustè exigitur ad soluendum, qui ad vouendum non cogitur. Sed & sancti honestique propositi dilatio habet periculum, sæpe etiam ruinam. Itaque vt maturè votum præstem, sententia est. Ceterùm hîc hæreo, & animi dubius sum: ne hîc inter meos notus, an alibi ignotus rem adgrediar. Si in meâ patriâ initor, non licebit illam humilitatem pro voto colere: quòd timeam fratres nimio plus me honoraturos esse. Quare mecum statui in Alemaniam secedere, vel aliam procul quamlibet prouinciam: vbi incognito licebit abluere catillos, coquinari, domos verrere, & cetera humilia facere. Scio etenim nihil esse tam gratum Deo, quàm si vitæ merito magni, tamen non magni sed humilitate infimi videamur: cum tanto quis pretiosior Deo sit, quanto quis propter eum vilior sibi. Laudat pius pater Ludouici candorem: sed, inquit, vt patrem lateas fieri non potest. Habent Generalis Minister, & Prouinciales vniuersa fratrum suorum nomina. pater facilè poterit rescire, in quemcumque te angulum abdideris, si inquirat. At verò res erit memorabilis exempli, si quod tecum tacitè statuisti, apertè & manifestè facias. Nam quod tu feceris, tu inquam,

*Quod dis-
suadet
viri reli-
giosus.*

quam, id plures sibi imitandum putabunt. Qui in occulto benè viuit, sed alieno non studet profectui, carbo est: qui verò lumen rectitudinis ex se multis demonstrat, lampas est; sibi ardet, alijs lucet. Honesta bonis viris non occulta quaruntur. Cogita, inquit, quantum exempla bona profunt: & magnorum virorum non minus memoriam quam præsentiam vtilem esse. Dixerat bonus pater, cum Ludouicus seriò preces eius efflagitat, vt quod esset salutare, diuino munere consequi posset. Itaque animo versans quod scriptum est, *Vouete & reddite Domino Deo vestro*; libertate redditâ, apud montem Pessulanum adiuit Patrem Ministrum Prouinciæ instituti Franciscani, obnixè supplicans, vt in Ordinem se & sodalitiū susciperet suorum fratrum: sed non est ille ausus, nec reliqui fratres, Regis patris deterriti offensione. At ille cum aliud non posset, quo libentiùs & securiùs ab illis admitteretur, sponsionem voti, quâ iam tunc in illâ captiuitate, instituto Minoridarum se obligauerat, apertè, sollemniter, manifestè renouauit multis circum audientibus. Venit cum patre Romam: ibi Bonifacius eius nominis Papa VIII. voluit eum capere Episcopatum Tolosanum. Ille verò secum statuit non priùs assentiri, quàm voto, quo tenebatur, se liberasset. Summo autem Pontifice deuotioni eius annuente, professus est institutum B. Francisci, Romæ in conuentu. Aræ cæli, susceptus à R. Patre

Sponsionem voti rursus i erat.

Proficitur regulam S. Francisci.

Ioanne à Murro Generali Ministro in Ordinem Minorum. Et ne pater offendi posset, indulget Pontifex, vt occultatâ monasticâ veste, vteretur vulgari Clericorû, quâ etiam aliquanto tempore vsus fuit. Sed non ita diu pòst, instinctu Spiritus sancti, & amore Christi, ad cuius exemplum & voluntatem se modis omnibus conformare satagebat; illum cultum honoratiorem posuit; ipsâque die S. Agathæ sacrâ, duobus Cardinalibus præsentibus, indutus vili tunicâ, & fune præcinctus, ad præscriptum regulæ S. Frâncisci, à Capitolio ad vsque palatium S. Petri, per luta illa Romana, nudis pedibus conspectus est incessisse. Nec pudebat eum illius voluntariæ paupertatis, & vilitatis sui, aut verecundabatur: quia (quod regula S. Francisci præformat) *Dominus pro nobis se fecit pauperem* Cap. 6.

Lata illi
paupertas
instituta.

in hoc mundo. Paupertatem Christi exemplo, adeò complexus est, vt etiam Episcopus cum esset, vnâ veste monasticâ, vnâ tunicâ, nequicquam pretiosâ, & fune ad cinctum contentus fuerit, & solis ad pedes soleis: non rarò tamen nudus pedes visus est ambulasse. Tota supellex paupertatem testabatur: lectus, cortinæ, fellæ, colores Ordini Franciscano convenientes, cetera omnia. Nihil possidere voluit elegans aut pretiosum, cum & vestem suam paullò cultiorem aliquando egentiori dedit Episcopo. detritâ tunicâ alicuius fratris indui malebat, quàm nouâ. Tanta ei abiectio sui, & contemptus omnium, quæ solâ opinio-
ne

Hom.
37. in
Euang.

ne cara pretio suo vilia sunt. Et hæc quidem displicere amicis & familiaribus, multo aliter sentientibus, patri verò maximè: sed firmabat illum B. Gregorij sententia, *Quasi per odium diligitur, qui carnaliter sapiens, dum prava nobis ingerit, non auditur.* Itaque Evangelicæ paupertatis amore, nihil tam sublime in mundo quod non putaret pro nihilo: nec quicquam tam humile, cui non libenter se submitteret. Clericus omnia aurea & argentea patri reddidit: tantummodò in vsum ligneis & fictilibus contentus. Factum, vt aliquando tonsor barbam illi demturus ad crines rigandos adtulerit argenteam peluem: sed is aspernatus factum hunc, pro illâ vsus est conchâ, quâ equis annona admensurabatur. Episcopus, tandem persuasione bonorum virorum non sui pretio, sed aliorum respectu, paucis argenteis vti permisit; quæ tamen sub mortem iussit distribui pauperibus. Aliquâdo adiit secretò summum Pontificem, & adductis multis rationibus obnixè rogauit, vt Episcopatu sibi liceret defungi: sed non potuit impetrare. Et cum nonnulli id eius consilium imprudentiam interpretarentur: non laboro, inquit, habeant me fatuum, modò onere isto & labore ego semel explicer. Sanè in supremo hoc ordine, multi quidem sunt qui salui sunt, sed & multi qui pereunt: adeoque longè gloriosius fuerit, Episcopatus sarcinam propter pericula deponere, quàm propter periculosissimam gubernationem suscepisse.

Aurea &
argentea
aspernatur.Episco-
patu
cupit
desum-
gi.